

JEZUS CHRISTUS

is gisteren en heden dezelfde
en in der eeuwigheid

III

Maandblad

1e jaargang - nr. 10 - oktober 1985

ABONNEMENTEN:

- f 20,00 per jaar
- losse nummers f 2,00

JEZUS CHRISTUS

is gisteren en heden dezelfde en in
der eeuwigheid.

"Heiligmaking, zonder welke niemand de Here zien zal".

Hebr. 12:14.

Mensen zijn zeer geneigd zich zelf over één of ander onderwerp een opinie te vormen en als zij dan een opinie hebben, hieraan vast te houden en deze te verdedigen met alle kracht van redenen. Dikwijls blijkt, dat, naarmate de mening die men heeft weinig grond heeft, deze met des te meer energie vastgehouden wordt. Vele christenen hebben zich een gedachte gevormd over "heiligmaking". De vraag is echter, of deze gedachte gegrond is op het Woord van God. Immers de Bijbel spreekt over heiligmaking en de Bijbel alleen is in staat ons in te lichten wat met dit woord wordt bedoeld. Wat betekenen in de Heilige Schrift woorden als: "heilig", "geheiligd" of "heiligmaking". Deze woorden hebben allen dezelfde betekenis en daarom spreken we hier gemakshalve alleen maar over "heiligmaking". Het eerste gebruik van een woord dat de Heilige Geest in het Woord van God maakt, is altijd van groot belang. In Genesis 2:3 wordt het woord "geheiligd" het eerst gebruikt: "En God heeft de zevende dag gezegend en die geheiligd". De zevende dag was een dag als alle andere dagen; daarin was geen onderscheid en God had ook de derde of de vierde dag kunnen nemen. Doch God nam de zevende dag en zonderde deze af van de andere dagen en heeft deze dag "geheiligd". Door deze daad Gods maakte Hij deze

zevende dag inzonderheid tot Zijn dag. Hierdoor verschilt deze dag niet van andere dagen behalve dat het een dag was die, door God voor God terzijde was gezet en op bijzondere wijze Zijn eigendom werd. In Exodus 13: 2 lezen wij: "Heilig Mij alle eerstgeborenen; wat enige baarmoeder opent onder de kinderen Israëls, van mensen en van beesten: dat is van Mij".

Wij zien dus dat het Woord van God ook over "heilige" beesten spreekt; doch deze heilige beesten waren niet anders dan andere beesten. Vóór hun heiligmaking of na hun heiligmaking verschilden zij in niets van andere dieren. Zij ervoeren niets bijzonders, noch werd hun aard of karakter veranderd. Zo was het ook met de "geheiligde" kinderen. Er was in hen geen verschil met andere kinderen. Nadat zij geheiligd waren openbaarden zij dezelfde karakters als vóór dezen. Toch had God een onderscheid gemaakt tussen hen en de andere kinderen. Hij had hen afgezonderd. "Dat is van Mij". Laat hierop onze aandacht vallen, want dat is wat heiligmaking wil zeggen. Heiligmaking is de staat waarin God iets of iemand stelt en waarvan God zegt: "Dat is van Mij". In Exodus 19:23 vinden wij weer "heiligmaking", doch nu niet van een mens of van een beest, doch van een berg: Bepaal de berg en heilig hem". Hier is het dus een deel van de aarde, dat "geheiligd" werd. Voor en na de heiliging van deze berg was er geen verandering in de bestanddelen waaruit deze berg bestond. God had deze berg terzijde gezet voor een speciaal doel. In Exodus 40:9-13 is het de tabernakel die "geheiligd" wordt en al wat daarin is, al zijn gereedschap, het altaar en het wasvat. Tevens werden Aäron en zijn zonen gezalfd. "En gij zult Aäron de heilige klederen aantrekken en gij zult hem zalven en hem heiligen".

In het Nieuwe Testament vinden wij telkens weer dat woord "heilig", "geheiligd" of "heiligmaking". Het woord "heiligen" dat van gelovigen gezegd wordt is in het Woord van God zeer gewoon. De 'heiligen' zijn eenvoudig diegenen, die door God geheiligd zijn of m.a.w. terzijde gezet zijn voor Zijn dienst. Het is een naam die toebehoort aan alle gelovigen, want alle gelovigen zijn geheiligd en daardoor worden ze "heiligen". De Heilige Geest richt Zich in de brieven gewoonlijk tot de 'heiligen' die in Christus Jezus zijn. Het is de naam voor alle gelovigen en niet een aanduiding van sommige gelovigen, in tegenstelling met anderen. Zij werden geen "heiligen" doordat zij een zekere ervaring meemaakten na hun behoudenis, of omdat ze een strenge, religieuze levensopvatting nastreefden. Zij waren heilig omdat God ze als zodanig geroepen had uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Vraag aan een politiemann hoe hij een politiemann werd en hij zal u antwoorden dat hij als zodanig aangesteld werd. Niet omdat hij een uniform aantrok en trachtte te leven zoals een politiemann behoort te leven. Neen, zijn aanstelling maakte hem een politiemann. Dat werd zijn roeping en daarna behoorde hij ook als een politiemann te handelen en de plichten bij die roeping behorend na te komen.

Zo ook is de gelovige geheiligd of m.a.w. hij is een heilige krachtens Goddelijke aanstelling. Hij is geroepen tot een hoge en verantwoordelijke positie en omdat hij een heilige is, kan hij ook als zodanig handelen. De heilige, evenals de politiemann, kan zeer onverschillig staan tegenover zijn roeping en veel te kort komen in het nakomen van zijn verantwoordelijkheid, hij kan zich moeten schamen voor zijn levensopenbaring en toch is en blijft hij een heilige. Neem nu b.v. de gemeente te Korinthe. Waren

dat nu christenen, die een godzalig leven openbaarden? En toch wordt de brief gericht aan "heiligen". Zij stonden "geestelijk" op een laag peil: onder hen waren zonden, die zelfs onder de heidenen niet genoemd werden. Paulus kon tot hen niet spreken als tot geestelijken, maar als tot jonge kinderen. Toch waren ze "heilig", hoewel hun wandel zeer onheilig was. Zij waren "heiligen" om de enige en voldoende reden, dat God hun geroepen en aangesteld had als "heiligen". Als God een mens heiligt en hem heilig noemt, wie durft dat dan tegen te spreken. De gelovige is "heilig", want God heeft Zijn hand op hem gelegd en gezegd "gij zijt Mij". In 2 Tim. 1:8 en 9 lezen wij: "Onze Here Die ons heeft zalig gemaakt en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken". Hier vinden wij eerst "zaligmaking" en dan de "heiligmaking". Een heiligmaking die niets met onze werken te maken heeft, doch is naar "Zijn eigen voornemen en genade". Isaäk had twee zonen Ezau en Jakob. Jakob was van God verkoren vóór dat hij geboren was; afgezonderd tot God vóór dat hij geboren was. Jakob was geheiligt vóór dat hij ter wereld kwam en lang voordat hij enige bewuste ervaring had. Toch was zijn levensgedrag dikwijls in grote tegenstelling met zijn roeping.

In 1 Petr. 3:15 lezen we: "maar heiligt God den Here in uw harten". De Nieuwe Vertaling geeft: "Heilig Christus als Here in uw harten". Dit is een machtige tekst, heilig God in uwe harten. Wij hebben stil gestaan bij het Woord van God waarin gesproken wordt van Gods werk in het heiligen van mensen, doch hier wordt de mens geroepen om God te heiligen -heilig God (of Christus) in uwe harten als Here van alles. Dit is het geheim van een toegewijd, heilig leven. Christus erkend als Heer en Meester van alles. Alle dingen in ons leven komen dan op de rechte plaats, als Hij

werkelijk als Here de troon van ons hart inneemt. Dan zal de christen in werkelijkheid in zijn hart kunnen zeggen: "Er is geen woord, dat uit mijn mond uitgaat of het is onder-geschikt aan de Here mijn Meester; er wordt geen daad door mij begaan of deze is ondergeschikt aan Hem". Heilig Christus in uw hart als Here en als dat zo is, dan wordt uw leven een leven van heiligmaking. Als we kunnen zeggen: "Ik wens geen dachten dan van U, ik verlang geen wensen dan dat, wat Gij wilt, ik wens geen woorden anders dan die welke ik spreek tot Uw eer, ik wens alleen bezig te zijn met dat, wat U aangaat", dan erkennen en zoeken we, in volle overeenstemming te zijn met Gods grote daad van heiligmaking. Hieruit blijkt, dat de waarheid over heiligmaking een subjectieve en een objectieve zijde heeft. Onze zijde en Gods zijde. Wij zullen echter eerst de objectieve, d.i. Gods zijde, moeten erkennen, zal de subjectieve, d.i. onze zijde, openbaar kunnen worden. Naar die mate waarin wij Gods zijde aanvaarden, zullen wij onze zijde kunnen openbaren door de Heilige Geest.

Dat wij geheiligd zijn, is, omdat er in ons iets is, dat heilig is. Dit heilige is: "de nieuwe mens, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid" (Ef. 4:24). Deze nieuwe mens kan niet zondigen. Hij is uit God geboren. Voor God is onze oude mens gestorven en begraven en leeft nu in ons de nieuwe mens. Daarom vermaant het Woord van God ons, dat voor waar te houden. "Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde (oude mens) dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onze Here" (Rom. 6:11). Dit is leven uit het geloof; het is voor waar houden, wat God ons in Zijn Woord zegt. Geloven, dat wij heilig zijn, is een zaak van het hart. Het is een zich te allen tijde bewust zijn van

onze positie in Christus Jezus onze Here. Hierdoor kan Christus Zich aan ons openbaren en aanschouwt en begrijpt het geloof Hem. Als wij dan ook lezen: "Jaagt de vrede na met allen en de heiligmaking, zonder welke niemand de Here zien zal", heeft dit "zien" niet te maken met een aanschouwen zoals wij elkander aanschouwen, doch met verstaan, begrijpen. Dertien verschillende Griekse woorden zijn in onze Bijbel vertaald door "zien" in één of andere vorm. Het woord, dat hier gebruikt wordt, bedoelt niet zozeer de daad van zien, doch de staat en konditie waarin hij is, aan wiens oog het voorwerp getoond wordt, en betekent daarom eigenlijk "waarlijk begrijpen, verstaan" (Companion Bible). Zonder heiligmaking begrijpen, verstaan wij God niet. Hoewel wij heilig zijn van Gods zijde, zullen wij God niet kunnen begrijpen, niet verstaan, tenzij wij God heiligen in onze harten. Hoe kan dat? Hoe kunnen wij God heiligen in onze harten? In de brief van Petrus lezen wij: (1 Petr. 2:9) "Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht". Ik zou uw aandacht willen vestigen op de laatste zinsnede, "Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht". Dit is een goddelijke openbaring van een wonderbaar feit. Wij zijn van uit de duisternis in het licht gebracht. Paulus zegt: "Want gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in de Here; wandelt als kinderen des lichts" (Ef. 5:8). Deze dingen kunnen wij door ons verstand in ons opnemen en dan is het mogelijk, dat het niet verder komt dan ons verstand. Het is mogelijk, dat zo iets wonderlijks als "licht te zijn in de Here" niet door eenvoudig geloof in ons hart

ervaren wordt. Verstandelijke kennis zegt niets en kan ons alleen veroordelen, tenzij dat, wat wij door het verstand leren kennen, in ons hart neerdaalt en dus door ons werkelijk wordt geloofd. Als wij geloven, dat wij "uit de duisternis geroepen zijn tot Zijn wonderbaar licht", weet u wat er dan gebeurt? Wel, dan wandelen wij in het licht, dat is in gemeenschap met God, in gemeenschap met Christus. "Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander" (1 Joh. 1:7). Uit het derde vers van dit hoofdstuk blijkt, dat die gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus.

In het licht wandelen betekent voor ons, ontdekt te worden aan ons zelf. Daarom volgt in het negende vers, "indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid". In het licht wandelen wil zeggen, dat wij God in staat stellen Zich aan ons te openbaren door Zijn Geest. In 1 Joh. 5:20 lezen wij, "dat de Zoon Gods gekomen is, en ons het verstand gegeven heeft dat wij de Waarachtige kennen". In het licht leven, is in Gods gemeenschap leven. In Gods gemeenschap kan de Geest ons Christus openbaren; Hij kan van het Zijne nemen en ons geven. Daardoor is het mogelijk, dat wij Christus als Here in onze harten heiligen en dan leert de Geest ons, omdat wij verstand ontvangen hebben, de Waarachtige te kennen, God als Here te zien, te verstaan, te begrijpen.

"opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen"

1 Petr. 2:21.

Heiligmaking is een goddelijke daad, waardoor elke zondaar, die gelooft in de Here Jezus als zijn Verlosser en Zaligmaker, heilig verklaard wordt. Dat is Gods zijde. Onze zijde is, dit voor waar te houden en dienovereenkomstig te handelen, d.w.z. dat wij nu als gelovigen in het licht wandelen, dus in gemeenschap met onze Here Jezus Christus. Als wij uit de duisternis geroepen zijn tot Zijn wonderbaar licht, laat ons dan ook in het licht wandelen. Als God ons overgebracht heeft van de duisternis in het licht, van de dood in het leven, laat ons dat dan ook voor waar houden. Dit in het licht zijn is de natuurlijke sfeer voor de gelovige, die de roepstem van de Geest volgt. In het licht worden wij onderwezen, matig, rechtvaardig en godzalig te leven. God is licht, en het is de Geest van God, Die ons hart doorzoekt en onze zonden, fouten en gebreken bloot legt.

In dit verband is het misschien goed Rom. 5:1 naar voren te brengen. "Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onze Here Jezus Christus". De Here Jezus alleen was in staat vrede bij God te maken; door 't geloof in Hem hebben wij vrede met God. Deze vrede bij God heeft dan ook niets te maken met onze wandel, zij is het gevolg van het volbrachte werk van Jezus Christus onze Heer. Krachtens Zijn offerande is het mogelijk geworden dat onze zonden vergeven zijn, en dat wij in ons hebben een nieuw leven, dat wij nu vrede bij God hebben en dat Hij ons heilig gemaakt heeft. Zolang nu de christen meent heilig te moeten worden, leeft hij in onrust, omdat hij in dit trachten en streven naar

heiligmaking nooit tevreden wordt over zichzelf en dientengevolge geen rust kan hebben. Daarom moet hij, wat zijn positie tegenover een heilig God betreft, zich allereerst bewust worden, dat het tussen God en hem, dank zij het werk van Jezus Christus onze Heer, altijd in orde is. "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Here Jezus Christus''. Dit kan nooit anders worden. Deze vrede is de vrede die onze Verlosser gemaakt heeft bij God. Toen de Here Jezus aan het kruis hing, was er tussen God en Hem geen vrede. Toen rekende een heilig God Hem een zondaar te zijn. Hij droeg onze zonden in Zijn lichaam aan het hout. Toen was er van Gods zijde vervloeking, verdoemenis. Doch onze Heiland heeft het oordeel over zonden en zonde voor ons gedragen; in Hem vond een heilig God volkomen bevrediging, zodat de Here Jezus "zonder zonde" is opgestaan. Hij heeft Gods gerechtigheid volkomen bevredigd en nu is er eeuwig vrede tussen God en Hem, maar ook is er eeuwige vrede tussen God en ons die in Hem geloven en nu in Hem zijn. Er is nu niet meer vrede tussen God en Christus, dan er is tussen God en ons. Niet omdat God zo tevreden is over ons, doch omdat wij ons in Christus bevinden, Die vrede bij God gemaakt heeft voor ons die geloven. Eerst als wij geloven, dat wij vrede bij God hebben door Jezus Christus onze Here, komt er in ons hart rust en kunnen wij ook aanvaarden, dat wij "heilig" gemaakt zijn. Dan ook gaan wij met vrijmoedigheid in het licht wandelen; immers, God ziet ons in Christus, door Wie wij vrede bij God hebben en door Wie wij voor God heilig zijn. Door in het licht te wandelen eren wij God en Christus onze Heer. God mijn Vader ziet mij heilig en rein in Zijn Zoon Jezus Christus. Ik heb vrede bij God door Jezus Christus, Die mijn vrede geworden is. De Efezebrief zegt: "Hij

is onze vrede" (2:14). Onze vrede bestaat niet in een leer of in onze levensopenbaring, doch in de persoon van Jezus Christus.

In het licht wandelen wil zeggen: ons ganse zijn en wezen, ons gehele hart bloot leggen voor Gods oog, zodat de Geest van God in staat is alles, wat niet in overeenstemming met Gods wil is, in ons te oordelen. Dit Goddelijk oordeel gaat over ons persoonlijk leven, ons maatschappelijk leven, ons huiselijk leven, ja over alles wat in ons hart opkomt. De menselijke ziel wordt beheerst zowel door dat, wat de ziel door de geest in zich opneemt, als door de zintuigen van het lichaam. Wat een geestelijke invloeden heeft de mens in zich laten doorwerken, allerlei ideeën, meningen en gedachten hebben hem gevormd. Ideeën, meningen en gedachten die het resultaat zijn van de geest der wereld, die werkt in alle onwedergeboren mensen. Het lichaam, als een gewillig werktuig van de oude mens, heeft gewoonten aangenomen, is slaaf geworden en bezoedeld door ontelbare zonden. Paulus zegt in 2 Kor. 7:1: "Dewijl wij dan deze beloften hebben, geliefden, laat ons onszelf reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreze Gods".

Om onszelf te reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, zullen wij in het licht moeten komen, zodat de Heilige Geest deze besmettingen aan ons kenbaar maakt. Dan worden wij dagelijks aan onszelf ontdekt en krijgen wij ook dagelijks minder dunk van onszelf. Wij veroordelen onszelf en danken God, dat, als wij onze zonden belijden, Hij getrouw en rechtvaardig is ons te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. Dat nieuwe leven, de nieuwe mens, Christus in ons, wordt meer en meer in ons

aktief gemaakt; er komt een vernieuwing des gemoeds. Wij strekken ons uit naar de werkzaamheid van de Heilige Geest, omdat dit voor ons betekent de vrede van God te ervaren. De vrede bij God is iets anders dan de vrede van God. De vrede bij God is bij God, de vrede van God is in ons. De vrede bij God kunnen wij alleen geloven te bezitten, terwijl wij de vrede van God kunnen ervaren en genieten. Door in het licht te wandelen stellen wij de Here Jezus in staat door de Heilige Geest, Zijn leven in ons openbaar te maken, of m.a.w. de nieuwe mens te leven. Van ons karakter blijft dan niets over en het karakter van Christus wordt in ons openbaar, d.i. de vrucht des Geestes, n.l. "liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid" (Gal. 5: 22) . Indien wij in het licht wandelen, is het de Geest van God mogelijk om ons te vullen met een bewustheid van de persoon van Christus. Dan kunnen wij Hem met het oog des geloofs zien en dan kunnen wij ook Zijn voetstappen navolgen, waarvan Petrus spreekt in 1 Petr. 2:21. Daartoe zijn wij geroepen. Indien wij Zijn voetstappen navolgen, betreden wij in werkelijkheid de weg der heiligmaking. Dan volgen wij in het voetspoor van onze gezegende Heiland, "Die geen zonde gedaan heeft en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden; Die als Hij gescholden werd, niet wederschold, en als Hij leed, niet dreigde, maar gaf het over aan Dien, Die rechtvaardig oordeelt" (1 Petr. 2:22,23). Dit is het leven van Christus in ons openbaar geworden door de Heilige Geest van God, Die in ons de nieuwe mens aktief maakt. De nieuwe mens in ons is "van harte gehoorzaam" (Rom. 6:17).

Dan wordt het leven van de christen een zegen voor anderen en wordt openbaar, dat, wat onze Heer en Heiland tot de Vader zegt in Joh. 17:18: "Gelijkerwijs

Gij Mij gezonden hebt in de wereld, also heb Ik hen ook in de wereld gezonden". Hij was in de wereld gezonden om de wil van God Zijn Vader te doen, zo ook wij. De gemeente van Christus is van Godswege bedoeld een voortzetting te zijn van het leven van Christus. In de gemeenschap met Christus, in het licht wandelend, leren wij wandelen gelijk Hij gewandeld heeft. "Wie zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen gelijk Hij gewandeld heeft" (1 Joh. 2:6). Het leven van Christus hier op aarde werd een zegen voor de mensheid en dan wordt ook ons leven een zegen. "Maar zegent daarentegen, wetende, dat gij daartoe geroepen zijt, opdat gij zegening zoudt beërven" (1 Petr. 3:9). Dit zegenende leven is het resultaat van een leven in het licht, waar wij ons zelf leren kennen in onze hulpeloze toestand en ontdekt worden aan ons zelf, daardoor worden wij afhankelijk van Hem, Die ons leven is. Dan zegt de christen: "Here, leef mijn leven maar, want ik kan het niet". Dan hebben wij niet alleen het leven van Christus in ons, doch dan wordt het ook openbaar. Dan wordt ons leven een dienen zoals Zijn leven een dienen was. Hebben wij hetzelfde leven als Hij heeft en ook dezelfde dienst, dan volgt ook vanzelfsprekend hetzelfde lijden. Zegt Paulus niet: "En ook allen die godzalig willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden" (2 Tim. 3:12). Dit behoort bij onze heiligmaking in het praktische christenleven. Door lijden geheiligd; immers, onze overste Leidsman onzer zaligheid is ook door lijden geheiligd geworden (Hebr. 2:10). Hebben wij het grote voorrecht, dat wij gemeenschap hebben aan het lijden van Christus, dan krijgen wij ook gemeenschap aan de heerlijkheid van Christus in Zijn openbaring, zoals Petrus zegt in 1 Petr. 4:13. "Maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het

lijden van Christus, alzo verblijdt u, opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen". Deze blijdschap en verheuging is niet een gevolg van Zijn lijden en sterven aan het kruis, doch van een leven in het licht. Het is het einddoel van de weg der heiligmaking. Daarom ook de bede van de apostel Petrus: "De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, Dezelfde volmake, bevestigte, versterke, en fundere u- lieden" (1 Petr. 5: 10).

Wij zijn geroepen tot Zijn eeuwige heerlijkheid. Deze heerlijkheid verkrijgen wij nadat wij een weinig zullen geleden hebben, m.a.w. zonder kruis geen kroon. Dat is de reden dat Petrus in zijn tweede brief zegt: "Daarom, broeders, benaarstigt u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmer meer struikelen. Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onze Here en Zaligmaker Jezus Christus " (2 Petr. 1 : 10, 11) . Wij ervaren heerlijkheid, door te leven in het licht in Zijn gemeenschap.

Plaatsvervanging of Veréénzelviging

Ef. 4:12.

In het N.T. is meerdere malen sprake van handoplegging. In Hand. 6:6 leggen de apostelen de handen op de mannen die de tafelen dienen. In Hand. 8:17,18 en 9:17 en 19:6 wordt de Heilige Geest (de kracht) ontvangen door handoplegging. In Hand. 13:2,3, leggen de profeten en leraars van Antiochië de handen op Barnabas en Saulus en zonderden ze af tot het werk waartoe de Heilige Geest hen geroepen had. Ook Timotheüs had een genadegave ontvangen door middel van het opleggen der handen van Paulus. 2 Tim. 1:6. Op deze wijze had b.v. het zendingswerk dóór moeten gaan. Paulus beveelt aan Timotheüs: "Hetgeen gij van mij gehoord hebt, vertrouw dat toe aan getrouwe mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren" (2 Tim. 2. 2).

"Predik het woord, houd aan tijdig en ontijdig; wederleg, bestraf, vermaan met alle lankmoedigheid en met allerlei onderricht. Want de tijd zal komen, dat zij de gezonde leer niet kunnen verdragen, maar, hun oor spitsend op nieuwigheden zich leraars naar eigen begeerten zullen opzamelen en van de waarheid hun oor zullen afwenden" (2 Tim. 4: 2, 3).

Tot zover het Nieuwe Testament. Vanuit het Oude Testament zullen wij wat betreft de handoplegging eens nagaan wat zij inhield en hoe deze handoplegging, als één der eerste beginselen in het Nieuwe Testament, voert tot de veréénzelviging met Christus, Die heden het einddoel is in onze bedeling der verborgenheid.

Num. 27:18. "Toen zeide de Here tot Mozes: Neem u Jozua, de zoon van Nun, een man van Geest vervuld en leg hem uw hand op". Lev. 16:21. "En Aäron zal zijn beide handen op de kop van de levende bok leggen en over hem al de ongerechtigheden des Israëlieten en al hun overtreddingen en al hun zonden belijden; hij zal die op de kop van de bok leggen en v.v. '". Deut. 34:9. "Jozua nu, de zoon van Nun, was vol van de Geest der wijsheid, want Mozes had zijn handen op hem gelegd". Lev. 1: 4. '"Hij zal zijn hand leggen op de kop van het offerdier; zo zal het hem ten goede komen, om verzoening voor hem te bewerken'". Het offer werd dus door God aanvaard. Uit dergelijke schriftplaatsen konkludeert men gewoonlijk, dat de handoplegging het begrip "overdracht" symbolisch voorstelt. Bij de offers waar handoplegging voorgeschreven was, zou dan de ongerechtigheid van de offeraar overgebracht worden op het offer dat de plaats zou innemen van de offeraar om de straf te ondergaan.

Hier denkt men dus weer aan plaatsvervangning. Maar wat zou er dan eigenlijk bij het leggen van de hand op het slachtoffer overgaan? Als dan dat dier een beeld van Christus is, dan zou men eigenlijk beweren, dat de zondige gezindheid van de mens op Hem is overgegaan. Maar mijn zonde kan nooit die van een ander zijn. De verzoening en heiliging van een ander kan nooit mij ten goede komen, zolang ik er zelf geen deel aan heb. Hoe kan de zondaar dan gerechtvaardigd worden, als deze niet met Christus stierf? God houdt de zondaar toch geenszins onschuldig? Ex. 34:7. Hoe kan het konflikt tussen Gods liefde en Gods gerechtigheid dan worden opgelost? Zeker niet door een "overdracht van schuld" en het straffen van een onschuldige in de plaats van een schuldige.

De oplossing is die van een geestelijke reële
gemeenschap, of zelfs een éénheid van offeraar en
offer. Of, zoals een andere vertaling van Lev. 1:4
zegt, die hand van de offeraar op de kop van het
offer, zal hem ten goede, door de Heer aanvaard
worden. God zag het offerdier niet als
plaatsvervanger, maar de mens als offeraar in
gemeenschap met het offer, beide als veréénigd. (Rom.
6:5).